

საქართველო

მაისი 1932 წ.

№ 17

ტარი 20 ს.

ს. ს. ს. № 35
ხალხთა განათლების
კომისარიატის
სამხარეთო მუხრანის
წიგნიან კაბინეტს
„მ“ № 106
1932 წ.

საქართველოს რევოლუციური კავშირის ცენტრი

მუხრანის

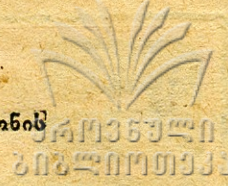
საქართველო

ბაქო

„შეურაცხყოფა“

მგლოვიარე ტრიო

ნახ. დონის

ერთერთ ქარხანაში მუშას ნერსეს გულადიანცს გარს შემოხვეოდენ მისი ამხანაგები, — იმავე ქარხნის მუშებში და ასეთი თხოვნით მიმართავდენ მას:

— ამხანაგო ნერსეს, გვიამბე, როგორ იყო, რომ დაწინაყლებმა „შეურაცხყოფა“ მოგაყენეს და სომხეთიდან გამოგაძევეს. საქართველოში კი მენშევიკებმა „ვიროს აბანოში“ ამოგაყოფინეს თავი...

გულადიანცს სახეზე ღიმილი გადაეკრა. მან დაიწყო:

— ეს იყო მაშინ, როცა ამიერკავკასიაში დათარეშობდენ მენშევიკები, დაწინაყობილი თა მოსავატელები, როცა პოლიტიკური ძალა-უფლების „ბურთი და მოცილი“ მათ ეკუთვნოდათ. ჩვენი პარტიის საოლქო კომიტეტის დადგენილებით მე და ამხანაგი მარო გავზავდით ვიყავით თბილისიდან არა-ლეგალური პარტიულ მოქმადობისათვის სომხეთში. ამხ. მაროს გავზავნა გამოწვეული იყო მით, რომ მან ბოლშევიკ ქალთა შორის ყვიროს, უყუთესად იცოთა სომხური ენა.

კონსპირატიული მოსაზრებით ამხ. მარო ჩემს ცოლად ითვლებოდა, და გუნებაშიაც ასე მქონდა აღნიშნული. სომხეთში ჩვენს მუშაობას დიდი ხანი არ ქონია, — დაწინაყლებმა მე და მარო დაგვიჭირეს.

ჩვენს შესახებ კვლავაძიებას აწარმოებდენ განსაკუთრებული ენერგიით:

— თქვენი ერთგულება? — შეეკითხა დაწინაყლების გამოძიებელი ამხ. მაროს.

— მე ერთგულება არა მაქვს! — მიუგო მაროს.

— როგორ თუ ერთგულება არა მაქვს! — დაუღრიალა გამოძიებელმა მას.

— როგორ და ისე, — მამა ქართველთა, დედა რუსი, ქმარი სომხი, — გამოძიებელმა უგემურათ გადასახარხარა.

— მაშ თქვენ ქმარიანი ყოფილხართ, აა? ქართველი, ცხადია ბოლშევიკი იქნებით, ქართველები ყველა ბოლშევიკები ხართ, აა! თქვენ ბოლშევიკო თქვენა! ვინების კილოთი მოგემართა მან და შემოგაფურობა. მისი აზრით ბოლშევიკის წოდებით, ის ჩვენ შეურაცხყოფას გვაყენებდა. ჩვენ კი ვამაყობდით ამ სახელწოდებით...

— თქვენ, ბატონო გულადიანცო, თქვენ ამ ქალის ქმარი ხართ? არა გრჩებენია, ფუ? შენ კაცობას. მარო, არა, თქვენ სტყუით, თქვენ ცოლქმარი არა ხართ, ა? ხომ მართალია!

მეთორმეტე წელი არის პარიზში წის მენშევიკი. დაწინაყმა კი იქ მისწრო, მუშაობდა ახალი შიბოვა არარატი, გატანილი შემოაკლდა, უყვლა მისი იმედები. უყვე გახსრა კულის რიკი. შეუხრულდა არარატი.

კატასავით ენაოდა გამოძიებელი და თვალებს აბრიალოებდა.

— დიან, დიან, ჩემი ცოლია, ბატონო! გამოძიებელი! — ვუბასუხე მას.

— სტყუით, სტყუით, — დაიღრიალა მან... და უცებ ჩემს წინაშე საარავით დაესო, შტერივით დამაშტერა და...

რამდენიმე წუთის შემდეგ იგი შეგვეკითხა:

— თქონ, მართლაც არ სტყუით, ცოლქმარი ხართ.

— არა, არ ვსტყუით! — ერთად მივუყუთე მას.

— მაშ, თუ ასეა, მოდით ერთმანეთთან, მიუხალოვდით, ეხლა კი ვადაუნებდით და ვადაკოცნით! — გვობრძანა მან.. მე დავიბენი.. არ ვიცოდი, როგორ მოგეტყუელიყავი... მარომა გამომიყვანა ამ მდგომარეობიდან, ვაშალა ხელგები, ვადამიქნია და დამიწყო სკოცნა... შორ ვიკადრე და ვკოცნიდი მაროს. გამოძიებელმა დაიწყო ხათხითი...

ერთი თვის ციხეში ჯდომის შემდეგ ჩვენ ვადმოგვასახლეს საქართველოში.

ნერსესმა ბაუზა ვააკეთა.

— მაროს კოცნა ხომ ტყემალოსავით შეგარჩა! — ისუქრა ერთმა მუშამ.

— ბოლშევიკის წოდებით „შეურაცხყოფა“ მოგაყენეს ხომ, — დაუბატა მეთორმეტე.

გულადიანცმა ვანაგრძო: ასეთივე „შეურაცხყოფა“ მომაცენის დემოკრატიულ საქართველოშიც.

როცა საქართველოს და სომხეთს შორის დამა იდეთქა, — თბილის-

ში გვიჭერდენ ჩვენ, სომხებს განურჩევლად ყველას.

— დამიჭირეს მეც.

„დამიჭირეს“ თვით განსაკუთრებულ რაზმის უფროსმა...

— რა გვარი ხარ? — შემეკითხა ის.

— გულადიანც!

— გულადიანც. კმ. გულადიანც, ბოლშევიკობ, ა? ომს გვიცხადებ?

ენახოთ, გულადიანც, ენახოთ! — ბოლთას ცემით ლულულულობდა რაზმის უფროსი...

— მე ომს არავის ვუცხადებ... მე ომის წინააღმდეგი ვარ! — ვაბედულად ვანვატხადე მე.

— როლ, როლ? შენ ომის წინააღმდეგი ხარ!... შენ ვინდა, რომ ჩვენ სომხებს არ ვებრძოლოთ? აა, აა! ხომ გამოტყდი... ხა, ხა, ხა, — შენ ბოლშევიკო, შენა, დასახვრეტი ხარ, დასახვრეტი! ვაყვანეთ, — დაიღრიალა მან. მეც წამიყვანეს და მეტეხში შემამიწყო დიეს...

საქართველოს ოქტომბერმა მიშეფლა, სხვებთან ერთად მეც ვამართავისუფლეს... მას შემდეგ ვავიდა 12 წელი, საქართველოში, აზერბეიჯანში და სომხეთში საბჭოთა რესპუბლიკები. დაწინაყლები, მენშევიკები და მუსავატელები ვაქრენ, „ვით ვაზაფხულის თოვლი“...

ეს სამი რესპუბლიკა ხელიხელ ჩაკადებულნი ქედს ახალ ცხოვრებას. თუ იმ დროს სიტყვა ბოლშევიკს საგინებულ სიტყვათ ხმარობდენ ისინი, დღეს სამხრელი სიტყვები მენშევიკი, მუსავატი და დაწინაყი...

გულადიანცმა ამბავი დაასრულა. **სუშაბარა**

სამი ბლოკნოტიდან

ა.კ. სვიში (უფრო კი — სვირი)

საქართველოს
საბჭოთაო
საბჭოთაო

1. უზრცველი მინდობის ბლოკნოტიდან

ჰმ! ათი წლის თავის დღესასწაულ-
ლიო ქართველ ხალხს ატყუებენ,
ფედერაცია ჩვენი მშვიდობიანობის
პოლიტიკააო, განვამტკიცოთ მოძ-
მე ერთა შორის ძმური დამოკიდე-
ბულება, ურყევად ვავატაროთ ლე-
ნინური ნაციონალური პოლიტიკა
და ჩვენი მიღწევები უფრო გაიზო-
დებო.

რა თვალების ახვევია!
ძმობა, მშვიდობიანობა, ერთობა,
საერთო ენის გამონახვა და კავში-
რი სომხეთთან, აზერბეიჯანთან?
ამას თუ მიღწევა ჰქვია, მაშ რა-
ღა უნდა უწოდოთ ჩვენს პოლიტი-
კას?

ჰაი გიდი! ჩვენი საერთო ენა ზა-
რბაზნებში იყო, ტყვის მფრქვევე-
ლებში, „დაკა-დაკა“-ს კავშირში...
ჩვენამქრევებით ბატარეებს, ჯავშ-
ნიან შატარებლებს, გვარდიისა და
თავად-აზნაურობის პოლკებს და და-
სცხეთ ბიჭებო, გაანთავისუფლეთ
მამა-პაპის სისხლით მორწყული სა-
ქართველოს მიწა-წყალი! დაიცავით
შემამულები, სამღვდლოება, თა-
ვად-აზნაურობა, რჯულის სიწმინ-
დე, — რის მუშათა კლასი, რის სა-
ერთო სამშობლო, რის მშვიდობიანი
კავშირი?

აი მიღწევები, აი მამულიშვი-
ლობა!...

მაგრამ ვინ აფასებს? ისტორია
უკუღმა შეატრიალეს, ჩვენი ცაფი-
რუხ-ხმელეთ-ზურმუხტი საქართვე-
ლოს კარები სხვებს ვაუღეს. ამას
მიღწევებს ეძახიან და წყევლა-კრუ-
დვით იხსენიებენ მენშევიკებს!

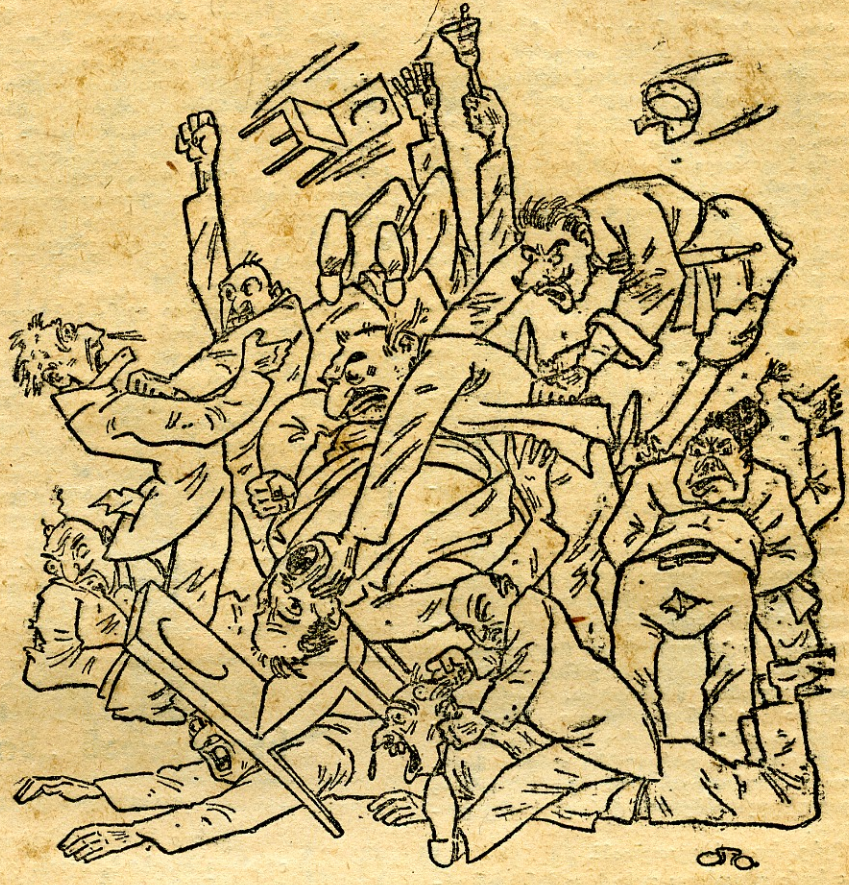
ეს მაგათი მიღწევები ჩვენი და-
ღუბვის ათი წელია, ჩვენი იმედებს
ჩაფუშვებს და განადგურების ათი
წელი.

არა, ეს უსამართლობაა, უმადუ-
რობა... უნდა შეუთვალო „იქ“, ჩვე-
ნებს!...

2. დაუნაკელის ბლოკნო- ტიდან.

ვაჰს! ბლენა? დაუნაკები, მენშე-
ვიკები და მუსავატელები თავისი
მუშებისა და გლეხების სისხლსა
ღვრიდნენო, ძმათა მკვლელები იყვ-
ნებო, მშვიდობიანობას ძირს უთხრი-
დნენო! ეე-ე, ვის ატყუებთ და!
ბოძების დომინოს გვათამაშებთ რა-
ღა!

ახრ, ჩვენ თუ სისხლსა ვღვრი-
დით, ის ქართველებისა და მუსულ-
მანების სისხლი იყო, ჰამაც ბალშე-
ვიკი მუშებისა და გლეხების სისხლი
დაგვიღვრია, მერე ეს ცოლია? მაშ

რათ გვინდოდა მაუზერები და ზარ-
ბაზნები — ძველი არსენალებიდან
რომ გაეყავით? დაგვეყანგებინა?
ნიშანში სროლა არ გვესწავლა? ეო-
თმანეთი არ გამოგვეცადინა? ცოტა
ჭკუაზე მოვიდნენ რაღა, — ეს ბეშუ-
რაზები! მაშ თბილისში რომა დიდი
ვაჭრები და ბურჟუები გვყავდა, ტე-
რტერები და ტერაცუები რომ იყვ-
ნენ, იმათი ხათრისთვის ქართველებს
არ უნდა წაგჩხუბებოდით?

მაშ ჩვენ ზღვა არ გვინდოდა?
რკინის გზა, ნავთი, რამე არ გვინ-
დოდა? არა, რომ ეს ყველაფერი
ჩხუბით უნდა გვექნა, ომით უნდა
გაგვეყეთებინა! მაშ სიმღერებისა და
სიყვარულის გამოცხადებით დიდ სა-
ხელმწიფოს შეგქმნიდით, მემამულე-
ების, ღვდლებისა და ვაჭრების სა-
ხელმწიფოს გავაკეთებდით! რა მა-
ზალო რამეა და...

პრატესტუმ, ორინ პრატესტუმ,
პროტივ კლივეტა!

3. მუსავატელის ბლოკნო- ტიდან

...ადა, მი თოჯი ფრათესთუემ
და!... ათი ზელი მოვიდეს, რაც სა-
ვეთსქი ფალშევიგ ზაქფედრასია გა-

აქითოს! თითონ გაუზარდეს, თურქი,
გიაურ, გურჯი-მურჯი, ერმენ-ხო-
მუნის მუშები და გლეხები მიულო-
ცოს, მუსავათი კი აფინოს და აფი-
ნოს!

— ადა მუსავათ ომი აქეთებდა
ქართველების და სომხის სისხლი
ღვრიდა, თავისი მუშა - ხალხს
სისხლი ღვრიდა, ბევი და მოლას
ინთერესი ისადა, ხალხის ღალათი
შტრეფოთათა!...

მაშ რა უნდა გვექნა, ადათი და-
გვევისა?.. ადა ხანჯალ - თოფ-
ზარბაზან-ლიეროლ ფრანგექ სქლა-
დში დაგვესო? — ფალშევიქ-მალ-
შევიქ მოვიდეს; ყურბან-გლეხი, ჰამ-
ბალ - მუშა რეველუსია ვაქითოს,
არ ეიშხუბო, ბევი — მოლა, ხოჯა,
თაგევე - ნაგივე ინთრესი არ შინა-
ხა? ქართველები, სომხები, სახელ-
მსიფო ომი აყალ-მაყალ, ომი არ
გაუქეთო?

მან და პროტესტალარ ვალაჰ,
ჩღხ პროტესტალარ ჰა!...
ფარსადან.

მოლა მასკალინა ემიგრაციაში

თარხან თარხიშვილებმა შეატრიალი-შემოატრიალი ხელში საქართველოდან ახლად მიღებული გაზეთი: „კომუნისტი“ და ერთი დღემდე ამოიხარა:

არა, რატომ ჩვენ კი ვერ მოვახერხებთ თავის დროზე ამ საქმის მოგვარებას?! მაგრამ ხუმრობთ, ბ. კომუნისტიბო! ნუ გგონიათ, რომ აქაც გახვიდეთ ფონს და პირველობის დადენის ფოთლები თქვენ დაგიტომოთ. ფედერაცია და ფედერალიზმი, განა, ჩვენი მოგონილი არ არის? ტყუილად აკლა ამ საკითხს თავი ცხონებულმა არჩილ ჯორჯაძემ? ტყუილად ედევნებოდა იგი ცასა და ქვეყანას ფედერალიზმის უაღრესობის შესახებ, რომ ახლა თქვენ დაგიტომოთ იმისი ცხონებულობა გატარება და ისიც უსისხლოთ?! ყოველ შემთხვევაში ჯერ ერთი ზორბა კრიტიკა გავუყუეთო მაგ თქვენს კულა-ფედერაციას საქართველო, სომხეთი და ადგილობრივი მარტო ესენი. ამას ხომ მაინც ვერ გასცილდა თქვენი უზადრუტვი გონება?! ჩვენ კი... ჩვენ ფედერალიზმი, როგორც იდეა, ხოლო ფედერაცია, როგორც სახელმწიფოებრივი ორგანიზაცია, წამოვყენებთ მთელი ყოფილი რუსეთის მასშტაბით. არა, ამ რუსეთის თქვენ რომ დაგჩრჩინათ დღეს სათარეშოთ, არამედ მეფის დროის რუსეთისა, სადაც ფინლიანდიაც შედიოდა. პოლონეთიც, ლიტვაც; ლატვიაც, ბესარაბიაც და, ასე გასინჯეთ, ოსმალეთისათვის თქვენ მიერ სამარცხვინოდ დათმობილი „ტერიტორიებიც“ კი. (სიტყვა-ტერატორიები თარხიშვილმა განსაკუთრებული დათარხანებით წარმოსთქვა, განსაკუთრებული განმანადგურებელი ირონიით).

თქვენ კი გამოზღვარებოთ ახლა და მარტო ამიერ-კავკასიის ფარგლებზე გინდათ მოიმკოთ ის პური, ჩვენ რომ მეფის დროის თვალუწყდენ იმპერიის ტერიტორიაზე გვეითესია.

მერე, როგორ გვეითესია?!
თქვენი უზადრუტვი თვისის კამბანია არ გეგონათ არჩილ ჯორჯაძე და, ასე გასინჯეთ, არჩილ ჯაჯანაშვილიც კი სულ მეხსია და ელვას აფრქვედნენ თავიანთ ოქრო პირებით. უმტკიცებდნენ ცასა და ქვეყანას ფედერალიზმის დიდ უპირატესობებს, პოლიტიკურ წყობილებათა დანარჩენ სახეებზე. ცხონებულ სილოვან ხუნდაძესაც კი არა ერთხელ აწყყენინეს ამის გამო, რომელიც მგონი, ისე გარდაიცვალა, რომ რიგვანდ ვერც კი შეიტვისა ფედერაციის ავტონომიაზე უაღრესობა. აბა, სპირდონ ქედია ხომ იმდენად გამოტუტუტდა, რომ საბოლოოდ დაეკარგა ფედერალიზმის სპატიო იდეასა და საქმეს. ბოლოს იქამდის დაგორდა, რომ გამოუსწორებლად განაციონალდმოკრატდა, რაც ფაქტურად იმავე, სოციალ-დემოკრატის ნიშნავს მენშევიკური 99.9 პროცენტის ვაგებით.

რაც შეეხება გიორგი გვახავას, იოსიზავას მუხენ გეგეციბეთ, სულ ტყუილ-უბრალოდ იყო კაცი შერჩილი ნაციონალ-დემოკრატების სექტორში. ის იქ უფრო მზვირავის როლს ასრულებდა, თორემ მთელი თარხის ასოვან-ფარ-ხმალოვანი არსებით ჩვენ გვეკუთვნოდა. სიკვდილის შემდეგ ხომ სული მისი საბატით იქნება მოთავსებული-განსვენებული სოციალ-ფედერალიზმის პანთეონში.

მანთონის ხსენებაზე თარხან თარხიშვილს ტანში რაღაც გააჟრულა, რადგან, ჯერ-ერთი, გარკვეული არ იყო საკითხი მისი პანთეონისადმი დამოკიდებულების შესახებ მომავალში, ხოლო მეორეც—თვითონ ეს პანთეონის ტერიტორიალური საკითხიც ხშირ კლარკულად იდგა და მის გადაწყვე-

ტას თარხიშვილების სასარგებლოდ, ნ. უორდანიას მშვენიერი პროექტით, დიდისაგან დიდი ინტერვენცია ესაჭიროებოდა!..

მაინც განაგრძო თარხიშვილმა, მცირე პაუზისა, ანუ ტანში ურუოლის შემდეგ:

— დაიხ, ადენი ოფლი და ტყვია-წაიალი ფედერალიზმისა და მით უფრო სოციალ-ფედერალიზმის შესახებ ჩვენ იმისათვის კი არ დაგვიხარჯავს, რომ ახლა იმისა ასე ურცხვად გატარება თქვენ დაგიტომოთ. (თარხიშვილი, რაღა თქმა უნდა, ოხრად ურევდა ერთმანეთში საერთოდ ყოველგვარ ფედერალიზმსა და მშრომელი ხალხის მიერ საბჭოთა ქვეყნების ფედერატიულ შეკავშირებას).

იგი განაგრძობდა:

— აი, ახლაც. ისეთი გეგმა წამოვყენებო ამ ფედერაციისა, რომ თქვენი კულა ფედერაცია უკან მოიგლოს ბარათაშვილის მერის გაგაზე! ჩვენ ვაყენებთ იდეას მთელი კვკასიის ერების ფედერატიულ კავშირის შესახებ მთიელთა და ბარელოთა. რუსეთი და საერთოდ რუსები ჩვენ არ ვვინდა და ჩვენი ფედერაციაც, პირიქით, ამ უკანასკნელებთან ბრძოლით უნდა განხორციელდეს. მოქმედება, რა თქმა უნდა, მთის ხალხებმა უნდა დაიწყონ. ტერიტორიალურად ისინი სტრატეგიულ ადგილს მოსახლეობენ. იმათ პირველებმა უნდა გადასჭრან რუსეთიდან მომავალი გზები, რათა შემდეგ ჩვენ არჩეინად შევუდგეთ გადმოსაზღვრულ ჩვენს

ტერიტორიაზე ჩვენი საყვარელი ფედერაციის მოგვარებას. (ცოტას, რაღა თქმა უნდა, დღეს ჯერ კიდევ არსებული სოციალ-ფედერალიზმის ცოცხალი ნაშთებიც წამოგვებნარებიან შვიგნიდან!)

თუმცა...
თარხიშვილი ძლიერ დაფიქრა ამ „თუმცამ“. სამი წელიწადი და ცოტა კიდევ უკანაც მოწყვეტილი იყვენ რუსეთს. ის ტერიტორია, რომელზედაც ახლა თარხიშვილი ფიქრობს მოსახლეობის გაბედნიერებას, მასა და მის თანამოზრეთა სრულს განკარგულებაში იყო, მაგრამ ფედერაცია კი არა, ერთმანეთის ქაპისა და ხოცვა-რბევის მეტი არა გაუკეთებიათ რა. ვინ ვის არ ებრძოდა? საქართველო—სომხეთს, ოსეთს, აზერბეიჯანს, აფხაზეთს, სამეგრელოს, დუშეთს და ვინ იცის კიდევ ვის. ის, სომხეთი—საქართველოს, ადერბეიჯანს, ხოლო ადერბეიჯანიც—სომხეთს, საქართველოს და ა. შ.

და დარცხენილმა თარხიშვილმა თავი უცხად მოლაპარაკინის როლში წარმოადგინა. მოლა გზად უცაბედათ თხრილში ჩავარდა.—ეჰა, სად არის ჩემი სიყვარული, წამოიძხა კვენით დარცხენილმა მოლა. მაგრამ მიიხედა-მოიხედა და რაკი დარწმუნდა, რომ გარეშე არავინ შესწრება მის მარჯვს, თავ-ჩაქინდრულმა წაილულულა: — ტყუილი არა საკადრისია, დიდი სიღარიმანდ არც სიყვარულიც მიჭირდება!..

კაზირა.

მუშკოკის ღია ფერული საიქიოდან „ნიანგი“-ს რედაქციას

და ყველას ყველას ყველას

კარგა ხანია წამოიკიდი მე მაგ ქვეყნიდან; აღარ ვარსებობ, აღარ ვცხოვრობ, გაიგეთ ხალხნო, ნუ გაკერიათ კვლავ ენაზე სახელი ჩემი, სახელი, რომელს თქვენ ჰკიცხავდით და დასციროდით. გაიგეთ-მეთქი მე მანდ ქვეყნად აღარ ვარ, აღარ; რას ჩამაცივდით, რომ მიხსენებთ კვლავ წარა-მარა. ეხლა ჩემს ნაცვლად თქვენზე აღბად სხვები ზრუნავენ; ეს ცეკავშირი, სხვაჭრობა და „ნარკომსნაბი“... ეს ვაუბატონნი დამციროდნენ ქამსა მანდ ყოფნის: არ გაგაჩნია ფხა-უნარი, არ ვაქვს თავიო.

გახრჩობსო ფლანგვა, მავნებლობა, ბიუროკრატიზმი, ჩვენ არა გეჭირსო ასეთი რამ ავადმყოფობა— და შენს ადგილზე ჩვენ რომ ვიყოთ, ო, დამერწმუნე შევაცურებდით მომხმარებლებს საქონელშიო.

ჰო-და როდესაც განვუტევე სული ცოდვილი, სიხარულისგან ფეხზე დადგენ ვაუბატონები...

რაც იყო, იყო... არას ვამბობ... მოიჩხა, გათავდა... მაგრამ დახედეთ. ჩემი სენი მათთაც ჰქონია.

დღეს ყველამ ვიცით ბლომად უშვებს პროლეტს ქარნებში.

მთავრობა ცდილობს მიაწოდოს ხალხს საქონელი, გაუნაწილდეს სწორ-თანაბრად მოქალაქეებს...

მაგრამ დახედეთ, ჩემი სენი მათთაც ჰქონია. ისემც რა ვუთხრა მე იმათ თავს ბიუროკრატულს.

აღბად დარწმუნდით, რომ არ ვიყავ არც ისე ცუდი, როგორც გყავდით სიცოცხლეში წარმოდგენილი.

ვაიგეთ ხალხნო, არ ვარსებობ და მომასვენეთ. ნუ გაკერიათ კვლავ ენაზე ჩემი სახელი.

ისელი.

„ფართეთ გაუღოთ კარები ქალს“ ჩვენში კაპიტალისტურ ქვეყნებში

ს ს ლ ო მ ა კ ა რ ი ზ უ შ ი

(სამოღობა ერთ მასხრობად)

მოკმეღნი პირნი:

ნოე — ყოფილი მთავრობის ყოფილი ოპერაციონარე

ზარბაზანიძე — გვარდიის მკითხველი

კალაშაძე — მდივანი სხდომის

ბეკა — ყოფილი თავადი

მამა ერმალო — ყოფილი მღვდელი კომისიის წევრები, მენეჯერები, ოფიცრები, სახლის პატრონი — ფრანსუა ვაქარი — იაგორ სიზონიჩი და სხვა

საქართველოში საბჭოთა ხელისუფლების დამყარების თერთმეტი წლის შესრულების სხდომა. 3 კაცია მოსული.

ბეკა: — ვაჟო, ამბობენ, რომა თურმე ჩემი მამული ოღლიათ კომუნისტებს და მისი ვენახიანათ და ხეივანიანთ გადოუგზავნიათ რუსეთში...

იაგორ სიზ: — ეგ რა არის, უარეს ვაჭრით ეხლა. თურმე რაც სქელი ხალხია ჩვენში, იქერენ ყველას; რაღაც კალამოტი ქონიანთ, გაატარებენ შივა და ისეთი წვირილ-წვირილი გამოდის ხალხი, რომა ხოგორც ვოხი. სქელი ხალხი ბურჟუები ხაროთ.

მამა ერმალო — (პირველად იწერს) — ღმერთო შენ შემეწიე... მეც ერთია და მეორეს მე მოგასხენებთ. თურმე ნუ იტყვი, ჩვენი სიონი დაუნგრევიათ, მღვდლები დაუტყ-

რიათ და გაუკრეჭიათ. ეს სომ ღმერთს გაუტყა, (დიდება მის სახელს), დაბლა ჩამოსულა, სასულიერო კრება მოუწვევია და ამბობენ — ამ დღეებში გამოვა ამ კრების დადგენილება. იქნებ მესველოს მაშინ რამე, (შემოდინ კრების მონაწილენი).

ნოე — დღითვალთ ერთი ქვორული თუა.

ზარბაზანიძე: — 125 კაცი უნდა ყოფილიყო, ბატონო, და ცოტა აკლია.

ნოე: — მინც რამდენი.

ზარბაზანიძე: — ჭე აკლია ბარე ასი.

ნოე: — ჰო, არა უზაჟს, რასაც დავადგენთ სულერთია, ისინიც მიიღებენ. ამა კრებას გახსნილათ ვაცხადებ. ჩვენი საცოდავი და საწყალი ქვეყნის (ტირილი ერევა) გასაბჭოების 11 წლის გამო გთხოვთ პატივისცემის ნიშნად ფესზე აბრძანდეთ (დგებიან).

ზარბაზანიძე: — არც ფესზე ავბრძანდები და არც არაფერი. ყოველ წელიწადს ამ დროს ფესზე ადგომან ღამელა კაცი. თუ წყვეტთ რამეს, გადაწყვიტეთ: ბარე წვეიდეთ და დაქამარცხით ბოლშევიკები.

ნოე: — დასხედით (ყველანი ტირიან, დარბაზში საშინელი ზმულია), უნდა ვითხრათ რომ... რომ...

კრების დამწერნი: — ვიცით, ვიცით რაც უნდა თქვა არ არის საჭირო მეტი... (ტაში. მღეროან დიდებას).

ნოე: — ბატონებო, მე მეგონია მიხვდით,

რაც მიწოდდა მეთქვა და სხდომას დასრულად ვაცხადებ.

მდივანი კალაშაძე: — კაცო რა ჩაწერო ამ ოქმში მითხარით თუ ძმა ხარ, კაცო მითხარით ქრისტიანებო, რაფერი კრებაა ეგი.

ზარბაზანიძე: — რით ვერ გაიგვა კაცო, შენ ეს ამბები: რაფერი მდივანი ხარ შენ, ჩაწერე ამ კრების ფსიქოლოგია, ინტუიცია, ერთი სიტყვით რაც გიწინდა ჩვენ. (შემოდის ფრანსუა).

ფრანსუა: — ამა, ბატონებო, გთხოვთ სასწრაფოთ დასცალოთ დარბაზი.

კრების მონაწილენი (შეშინებულები): — რა ვა, რა ამბავია, ბოლშევიკები ზომ არ მოსულან?... რა მოხდა!

ფრანსუა: — ის მოხდა, რომ 11 წელი შესრულდა, რაც თქვენ აქა ხართ და...

კრ. მონაწილენი — რაღაცა კარგი ამბავი გაუგია... ამა შენ გენაცვალე, გაგვაბარე, გვითხარო...

ფრანსუა: — 11 წელი შესრულდა, რაც თქვენ ჩემს სახლში სხდომებს მართავთ და ლაყბობთ. ქირა კი ოთახის ვერ არ გადაგიხდიათ. გთხოვთ ვადამხსნადოთ ეხლავე, ან წახვიდეთ (ყველანი თავს ჩაქინდრავენ და ჯაბებს იბრუნებენ. მღეროან სამგლოვია-რა პიონს და ნელნელა გადიან).

5

გაუმარჯოს ასეთ ღამეობას

დღეს მუშათა კლასის მტრებისათვის ცემიანი დღეა. დღეს დღეს, ე. ი. 1917 წლის 12 მარტს დახვადი, პირველ დღეზე იცემპროტოლა საპრობოლე, მეფის რუსეთი. გაუმარჯოს ამ დამბობას.

დღეს დღეს, მეგობრებო, გაქარეს თვით-მპყრობელი მეფე თავისი მინისტრები-თურთ და ვიღის აბანოში უკრეს თავი. დაეშო ცარიზმი, რომელიც მეგლოაჯუნა-საყთ აწვა მთელი მსოფლიოს ერთი მე-ცემსელი ნაწილის სასიკაცლო ბაღებს, დაემბო თვითმპყრობელობა — დაეშო საბრძოლველბის, კატორღებს, შთარახის, ჩრქვის, თაღის ნიშტ-კონდახის, პაგონ-ფაოლტეტების, ჩურჩუტი ჩინოვნიკების, ქრამისა და ჯამუშობის სამეფო და რა-ტომ არ უნდა ვიყვირო: „გაუმარჯოს ამ დამბობას“.

ღიან, დიდებული დამბობის დღეა დღეს... დაეშო, რაც დასამბობი იყო. დღემბო მუშათა კლასის და შრომელი ხელმობის სულთაშმუთავი ორთაგანი პარმაგი არჩივი. ამ დამბობასაც გაუმარ-ჯოს. დაეშო ის მზაკერული, სისხლიანი, მურის, ქიშობის, ვესლის და შხამის პო-ლიტიკა, რომელსაც აწარმოებდა თვით-მპყრობელობა წერალ ერთა გასმანდუ-რქმოდ, მათ ჩასაყლაბეად და ჩასახან-სლოვად. ამიტომ „გაუმარჯოს ასეთ დამ-ბობას“.

დღევანდელი დღე კიდევ მეორე უაღ-რესად დიდმნიშვნელოვანი თარიღია: დღე-

ენადელ დღეს, ათი წლის წინად, ე. ი. 1922 წლის 12 მარტს დაეშო ნაციონა-ლისტ-შოვინისტების, ყველა ჯურის ვე-ლიკოდერუენიკების მუსავატისტ, დამნა-კ-მენშევიკების იმედი ამიერ-კავკასიის ერთა მუეთანმებლობის, მათი ინტერესების მთლი ანობის მიუღწევლობის შესახებ. დაეშო მათი ოცნება ამიერ-კავკასიის ერების წა-კიდების შესახებ. „გაუმარჯოს მათი იმე-დების დამბობას“.

დღეს დღეს დარჩდა ამიერ-კავკასიის სოციალისტურ საბჭოთა რესპუბლიკებს დედქრიაკია. ამიერ-კავკასიის ერთა შორის დაეშო უნდობლობა, გაუტანლობა, შულ-ლი და მტრობა. „გაუმარჯოს ამ დამბო-ბას“.

ამიერ-კავკასიის მშრომელები მშერად ხელი-ხელ ჩაიდებულნი ლენინის დრო-შის ქვეშ. კომუნისტური პარტიის და სო-ფულიო პროლეტარიატის ბეკლადის ამხ. სტალინის ხელმძღვანელობით ანგრევენ და ამბობენ კაპიტალიზმის უკანაყენლ ნამსწრევეებს, კერძო საკუთრებრივ ტენ-დენციებს მრეწველობა - მეურნეობაში, ანობენ ელიოკოდერუენიკულ, ნაციონა-ლისტურ - შოვინისტურ განწყობილების თვემსაფარს... ამბობენ უკუქმართობას, ჩამოინჩინილობას და დღეს ჩვენი ლოზუნ-გია: „გაუმარჯოს ამ დამბობას“.

გაუმარჯოს ჩვენი მტრების და ორგუ-ლების იმედეების დამბობას!

სამგირ-ბენ-ზიხ.

უონეთის აგებები

იენობდეთ: თქვენს წინაშე დგას უონე-თის ბარტის წარმოება თავისი გარღვეუ-ლი გეგმებით და სამარცხენო ჩამორჩენი-ლობით. კითხვაზე: — თუ რამ გამოიწვია გეგმების შეუსრულებლობა? აღმინისტრა-ციას მზად აქვს პასუხი: — ეს ჩემო კარგო მექანიზაციის გაუტარებლობის მიზეზია.

თუ კვლავ კითხვას აგრძელებთ: — მექანიზაციის გატარება ვის-ღა ევა-ლებოდა? გიპასუხებთ, რომ... მაგრამ არა, რა უნდა გიპასუხოთ. ის, რომ მღაროების მექანიზაციისათვის არაფერი გვიგებებია, კარგს იზამთ, თუ აღმინი-სტრალია მექანიზაციის შესახებ არაფერს შეეჯერებთ.

შობისა და ახალი წლის დღესასწაულე-ბი-იშვიათი „ჭულტურული“ გემოვნებით ჩატარდა, მთელი გვირა განუწყვეტილვ ის-მოდა რევილევრების ქახეხი და „გადა-კრულში“ მყოფთა ღრინცელი, პლიუს ამას სამუშაო დღეების გაცდენები.

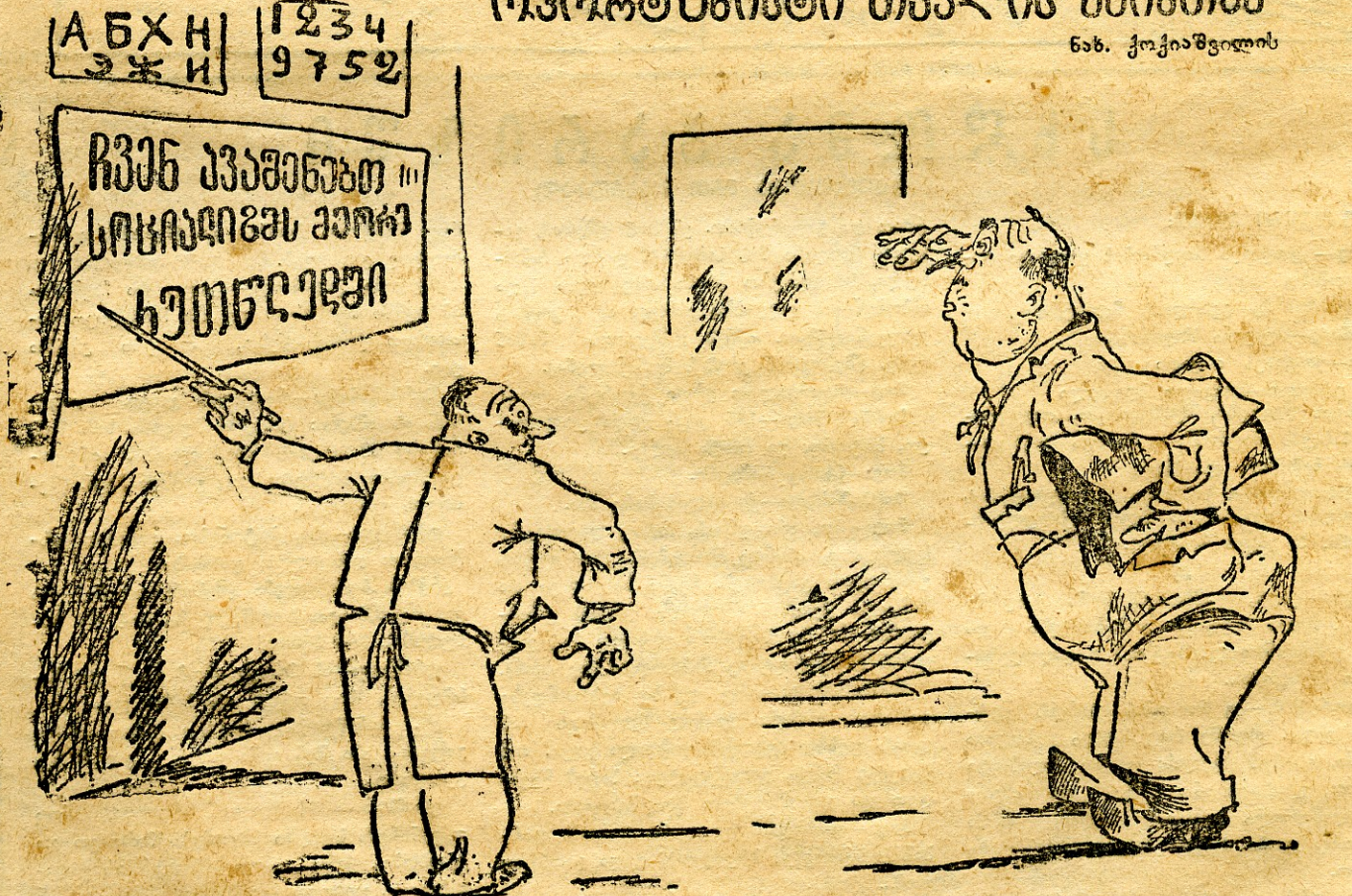
უონეთის სასაღილოს შესახებ მუშები მღერიან:

მხო ჩვენი სახადილო სწორედ არის სახადილო. ქობი, რომელსაც აქ (უკაცრავად პასუხია) „სასაღილოს“ ეძახიან, სრულიადც ვერ სტოვებენ ასეთის შთაბეჭდილებას; ის უფ-რო ცუდ სალორეს ჰყავს. იქნებ ამიტომ-მაცა, რომ მისში ხშირად შემობრძანდებიან ღორები ღრუტუნით. ამის შემდეგ სწორედ თავხედობა არის, რომ ღორების თვალწინ ღორის ხორცი მიირთვა კაცმა.

იპსი

ოკორტუნისტი თვალის მაიბთან

ნახ. ქოქიაშვილის

— წაიკითხე ეს პლაკატი
— აბ შებობლო, ვერ ვარჩევ, ანხ. ექიმო!

გენაცვალე, კარიჭაშვილო? (სცენა კოლიგრაფტრამსტრის ლი ტოგრაფიაში)

ბათუმის ოპერის მიმდინარე სეზონი

ნახ. ღონის

წელს ბათუმის ოპერის სეზონის დასრულებამა ჩაშლის სეზონი, რადგან ოპერაში ადგილი ჰქონდა უთავრო-ლობას და ფლანგვას.

„აბმსალაო და ეთმერი“

სიმონოვი (კოპიკომისის ხელმძღვანელი) — ეე, აშხანაგო კარიჭაშვილო, ეს მუშებისათვის „დინამო“-დან მოტანილი საქონელი ჩქარა უნდა გავასაღოთ, რასაც ვაფიცდით, რასაც არა და ჩვენებურად „გავაქანოთ ბაზარში“.

კარიჭაშვილი (კოპიკომ. წევრი) — ჰო, რაღა, მასე უნდა ვქნათ. მაგათი ვირები სომ არა ვართ ტყუილა ვიმუშაოთ. ცოტა „წაეჭაფოთ“ რა..

სიმონოვი (ფიქრობს) მაშ ასე მოუმატოთ ფაქები საქონელს, მინც ვინ გავგეგმვს, სპორტსმენის ბლუზას ათ მანეთად ვყიდულობთ კარიჭაშვილო, არა?

კარიჭაშვილი — დიახ, ათად ვყიდულობთ, მუშები მაგას ცამეტ მანეთადაც „სრაზუმ!“ — დაიტაცებენ.

სიმონოვი — ეს მართალია, გენაცვა, ცამეტს ნაღდად ავიღებთ, სამი მანეთი გავარდება გვერდზე, მანეთნახევარს შენ წაიღებ, „პალტარაც“ შე დამჩრება.

კარიჭაშვილი — გესმის, ვალოდია, ჩუსტი რვა მანეთით გვიჯის, ათათ ვაფიცდით და თითო მანეთი მოგვბაც ვიბეს ბარაქას მისცემს..

სიმონოვი — იცი, რა გითხრა — ბეგრი. რომ დაგვრჩეს საქონელი ბაზარში ვაფიცდით, ეს უფრო მოგვბაცს მოგვცემს.. თორემ ეს მანეთები და — „პალტარა მანეთები“-თ რამდენი უნდა შევფაროვოთ? თუ ხრიკს ვაქეთებთ, ვაფიცდით რაღა!

კარიჭაშვილი — მაშ თუ აგრეა, ჩემო სიმონოვი.. ვაგატაროთ იმ იძულებით „ასორტიმენტს“.. რომ ეძახიან... ვინც ბლუზას წაიღებს 13 მანეთიანს მან უეჭველად ათმანეთიანი ჩუსტი უნდა წაიღოს, ისე სხვებსაც მივცეთ ასეთი დიდი „ნაგრუხები“, მუშები დაფრთხებიან, საქონელი ბლომად დაგვრჩება და ვაგაქანოთ ბაზარში.

სიმონოვი — ოხ, გენაცვალე კარიჭაშვილო, მაგ ლამაზ თავეში ჩადებულ კობტა ტვინში და მარჯვე მძ-

1. დამისი, დამაღვივინე ეს ღვინა ოხერ-ტიალი... მიყვარს ფულების ხარჯვა და მისი ჯიბეში ჩხრიალი.

„რიგოლმეო“

2. მომიტანდე შემასმევედე ცოტა მოვჯობინდე.

ისმ „ლაჩხი“

3. ლამაზი ქალი სანდო არ არი, იგი იცვლება ვით ნიაფარი...

4. თავო ჩემო, ბედი არ ვიწერია ცრემლად გიქცა ტკბილად რაც გიმეგობრება, მაგრამ მაინც სულ ვიცინი, არ ვსტორი, რადგან ფლანგვა მქონდა ბეგრი და სხვა...

საზრებაში... მაგრე მოვიქცეთ და „დახოლი“-ც ჩვენნი იქნება.

მუშა — მომხილეთ ბლუზა!

სიმონოვი — 13 მანეთი ბლუზის ჩამოლი, ზედ ათ მანეთიანი ჩუსტია.

მუშა — მე ბლუზა მინდა, ჩუსტი რა შეუშია. 10 მანეთიანი საქონელი რა, დაეცეკაა?-

სიმონოვი და **კარიჭაშვილი** — (გრჯად) თუ გინდა ასეა, თუ არა ლა-

პარაკი ზედმეტია... გინდა იყიდე, არა და მიბრძანდი (მუშები უკმაყოფილოთ გადიან).

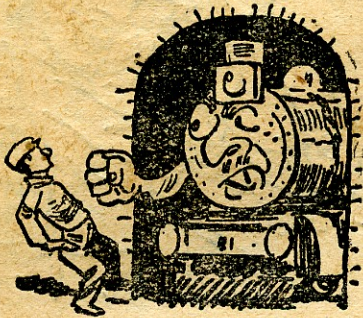
სიმონოვი და **კარიჭაშვილი** — ჩვენც ესლა გვინდა... დაგიღვეთ თვალი.. აბა, შეეცრათ საქონელი „გაგაქანოთ ბაზარში“ — ვინ რას ვაგვიგებს, ფულებს მოვიგებთ, ემატოს ჯიბეს.

ბრამსონ

გეგმვა

მუშაობა პრაქტიკანტი კიროვება პრის-ანტი.

ტვილის დებოში პრაქტიკაზე გამოგზავნილ სტუდენტებს მემანქანე გ. სვანიძე ყოველგვარი ავიწროვებს.

ეს რა სვავი მოფერენილი საიდან და სადაური? იბერება ყვირილისგან ვით მამალი ინდაური. ეჯავრება პრაქტიკანტი ვარემე თუ შინაური მოსულს ყველას აუტეხა მან აური და ზაური.

ისწავლიან—ეს არ ვარვა, ეს ხომ ჩვენთვის ცუდიაო. პანდური ვკრათ ისე მარად, რომ დასტოვონ ქუდიო.

ნიანგის უმნიშვნა.

ბანდურის კვრა თქვენთვის, მართლაც

არ იქნება ცუდიაო
მგებ მაშინ დამოკლოთ
მეტროვანი კუდიო.

დიოგენის უანარი
ხან არ არი, ხან—არი.

დებოში ხაზზე ხამუშაოდ დანიშნულ მატარებლების ძენა დიდხანს უხდებათ მუშებს, რადგან მინჯული ალგოლი არ აქვს მატარებელს.

— ტყუილად ვეძებ ჩვენს მატარებელს... დიღვემა ხმართდეს ვერ მიავნა, მე კი როგორ მივაგნებ ჩვენს მატარებელს

ოქროს ფეხი.

დებოს ფეხსაცმელების სახელოსნოს გამგე ლამიზ ქალებს უყუთებს ფეხსაცმელებს და უარს ეუბნება ფეხსაცმელების შეკეთებაზე მუშებს.

ოქროს ფეხი... ოქროს ფეხი...
ოქროს ფეხი ქალწულისა
სიმბოლოა უცნაური
სიკვდილის და სიცოცხლისა...
კოცნით მოვსებ ის ტალახი
შენ რომ ფეხით ამოხუგრი...
ჩემი ენით გადავწმინდე
შენს ტუფლებზე ქუჩის მტვერი.

მართალია, ეს ლექსი თითქმის სავსებით პოეტურია, გრიზაშვილს არ ეკუთვნის, მაგრამ დებოს ფეხსაცმელებზე ის სასიკეთოსი ვაშაგე თავის შემოქმედებარ ასაიბს ქალებში.

ბარლიმვი ცრუ-დამკვერლი მარამ ზორბად გადახვერლი

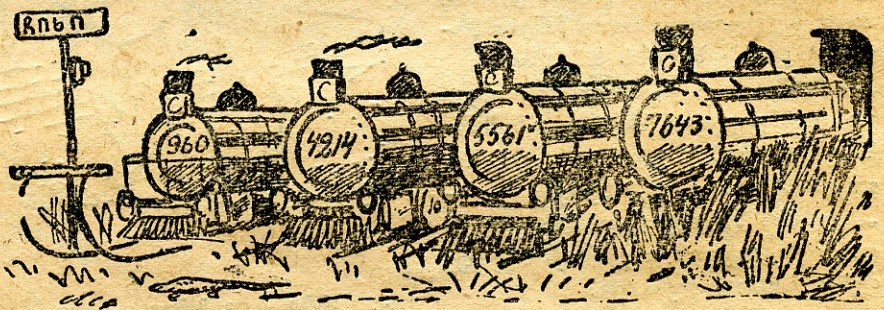
საოთქლმავლო ბრიგადაში თავის თავს დამკვერლად აცხადებს ბერლიევი, რომელიც ცრუ-დამკვერლი აღმოჩნდა.

ბარლიმვი: მე ამ ხალხის ვერაფერი ვამიგია... რამდენი ვამილახავს, რამდენი მიმიბგვია, რამდენი დამიმტვრევია და მაინც ვაიძახიან ჩემზე: ცრუ-დამკვერლი ხარო... რაშია საქმე?!

ორთქლმავლების ჩივილი — რკინის-გზის ტაქსი.

სად. ხაშურში ხშირად ცდება ორთქლმავლები, რომლებსაც დაგვიანებით აბრუნებენ სხვა სადგურებში საშუალოდ.

— რა მოსაზრებით გვაჩერებთ ამდენხანს უსაქმობი ამდენ ორთქლმავლებს.

— ეს თქვენი საქმე არ არის.

— როგორ თუ არ არის, როცა დღევანდელ სოციალისტურ ტემპებს რკინის გზა კვალიდაკეალ უნდა მის დეფდეს. მაშასადამე, ჩვენზე, ორთქლმავლებზე დიდი მოვალეობა არის დაკისრებული

— გეუბნებით, თქვენი საქმე არ არის მეთქი.— ეს არის ადმინისტრაცია... —

— ჩვენ არ შეგვიძლია უქმად დგომა ჩიხში, მაშინ, როცა რკინისგზას ორთქლმავლები აკლია.

— ეს არ არის თქვენი საქმე. ედეთ ჩიხში და იყავით.

ალბად ასითი დიალოგი გაიმართებოდა ხაშურის სადგურის ადმინისტრაციასა და უქმად მდგომ ორთქლმავლებს შორის, რომ ამ უკანასკნელთ შეეძლოს ლაპარაკი (სწორედ ამ გარემოებით სარგებლობს სადგურის ადმინისტრაცია, რომ ორთქლმავლებს უქმად ჩიხში ამყოფებს).

წერილი ნიანგს (ვაგარი)

ნიანგო, შენთვის კარგი მსურს, ეს იქონიე სახეში, უნდა მოგართვა საკბილო, რაც რომ ეპოვე ცავერში. სასადილოში ვიყავი, სადაც ვირთხები ხარობენ, კერძების ნახარშ ქვაბებსა, აქ „სამოვრებად“ ხმარობენ. და ასეთნაირ ამბებსა მიღწევად თვლიან, ხარობენ! რის გამო ჩანს გემო აქვს მაკარონის და შეთისა, ამისი დარდი ნულარ გაქვს, თუ პური დროზე გიღირსა. პურიც უმი და სახეცა ქატოებით, თუ ბეწვებით, რომ ეს ნამდვილად ასეა ბევრია ამის მოწმენი. დროა სიფხიზლის წამალი, რომ ეფრემ დიდმა დალიოს, თორემ მზადა მაქვს ჩანგალი, ფეცავარ იმის ყალიონს...

ლენდელი

გორის საკონსერვო მარხ. დახ სა-სადილოში.
ნახ. ი. კახიანი

— ამდენი ტარაკანი კერძში გაგონილა?
— შე დალოცვილო, ბევრი არის და წუხნობ! ეს ხორცის მაგიერია!

სად. საჩხერე

საჩხერის სადგურს არ ყავს პატრონი უსუფთაო და მუდამ ბნელია, თუ ფრთხილად არ ხარ, ბაქანზე, ღამით, კისერს მოიტბ უძველია. დღისით სადგურზე ბლომად სეირნობს: ქათამი, ბატი, ძროხა, ხარია. და ამის გამო არის სადგურში შექმნილი ანტი-სანიტარია. სადგურის კედლებს ხედავთ ამოწმებენ „ორმოც თვეური“ კედლის გაზეთი, — წითელ-შავ დაფაც გახუნებულა, ზედ არ წერია კაცი არც ერთი. ჯანდაცობები თუმც აქ ბევრია შავი დაფისთვის დასახლებები, კვალიაშვილი და მოდებამე, რომლებმაც ყლაპეს „კასის“ ფულები. ჭკნეტაქსაც ნუ დავივიწყებთ, ასეთ საქმეში, ისიც ძველია, სადგურის ნეთით ბლომად იშოვებ პარაქი, რძე და ერთი ყველია.

ა. შინს-შვილი.

ასეც ხდება

ნახ. ალ. შარულიშვილის.

— ეს არის, რომ ამბობდი: უშენოდ სიცოცხლე არ შემიძლია?

— ჰაი-ჰაი, რომ არ შემიძლია! შენ თუ ფული არ იშოვე, ღვინის ფულს ვის გამოვართმევ!

აბა როგორ ეკადრება

„ძია“ ცაცუ ორპირაძე, დაბტის, სინდიცივით ცურავს, „აბა ვინ რას გაუბედავს, კაცი არის, ქული ჰხურავს“. აი, ცაცუს დაავალეს რვა მარტისთვის მოხსენება— დანიშნულ დროს გამოცხადდა ელოდება ქალთა კრება. მყის სათვალე გაისწორა, ტანზე—პალტო გადაიძრო, „ტვივით სავსე“ გოგრა არის, თუმც შუბლი აქვს ძალზე ვიწრო. — მეგობრებო, როგორც ვიცი, რომ ოთხია—ორჯერ ორი— ისე ქალი კაცთან არის თანატოლი, თანასწორი, და გააბა ასე დიდხანს. სიტყვებს ტუჩით ზედ აკვდება. „ქალითა ეშხით იწვის კაცი წვალობს ყინულივით ღნება“. „მოხსენება“ გაათავა, სახლისაკენ მიბიჯებს... — მერე რაა, პარტიის ხაზს ამით ხომ არ ვამაზინჯებ? თუ ჩემთვის სხვას ვლაპარაკობ და ჩემს სახლში კი ვარ სოლო სხვა. სახლში მიდის, გზაში აღდგენს ჩხუბის გეგმას, ჩხუბის ნუსხას. — რაო, კერძი მზად არ არის! მაშ კრებაზე რა გინდოდა.— და ცოლს მაგრად მოსდებს ფერ-ღში — შენზე ესეც არის ცოტა... მის საქმეში ნუ ერევი, კერძოდ მასზე ჰკითხავთ ნურას... „აბა როგორ ეკადრება, კაცი არის, ქული ხურავს“.

სატანა

„დამეკრელება“

(ბათუმის სანავთო ტრენიუქში)

მიტომ ლხინი გადიხადა, მოიწვია მძაბიკები, ქალებიც ხომ ბლომად ყავდათ, გულისა თუ სულის დები! აქ არიან: ალექსანდრე! ამბროსი და ლეონია, ვლასა ლლორტაძე აქვე ეხედავთ, (იგი ჩვენი „კლასკობია“). მასწავლებლებიც მოვიდნენ მდივანი, თუ ქვეთარია, მგელაძე მალა თავს ვერ სწევს რადგან ძალზე დამთვრალია. გაანსკრეს სკოლიტორქლო ყანწი დადის ხელით — ხელში, არც დასასრულს უჩანს ბოლო თვრება ხალხი ქალთა ეშხით. გაიღწვენ გაბიროუენ ბრუნავს ირგვლივ ყველა ჯარად, მავრამ ავა ღვინისა ღლონტმა სკამი დაახალა. და აცეკვდა ქიქა, ბოთლი გატყდა თავი, იღობო მავა, მხოლოდ მიტომ, რომ ვლასა ღლონტა თუმნით მეტი დაუხარჯავს! მდივანი ხმას ველარ იღებს, ცუდათ განხდა ქვეთარია, ავრით მოხსატრი, ყველა ღვინომ გადაარია!

მიხეილ-ოღლი.

თეატრში

ნახ. გასაივის.

— განა ღირს ჩემი პალტო მაგდენი, ცა-საც დასაკიდს მთხოვ?

ნიანგს

(ლესა-ლანგუთის რაიონი)

თუ მორთო ერთი ამხანაო მიონაზულე ლესაო; შენი საქმილო შზათა გეყავს, ჩაგიტყბარუნებთ ყელსაო. სახკვეპა ა. ა. დილოში გამგეთ ნახავთ სინუას; შენ იყიდი, იგი დალივს ტპილს და წითელ ნინუას. საქმელეს ბლომათ აკეთებს ცოლა აქვს გასაყილია; თვითონ გაძღება სხვები კი იმას ფეხებზე ჰკიდია. ასე ამბობენ გლეხები: „სადილი ვღებდა ძვირაო; „ბოროში“ და სუპში“ მოსარულ ს პუზ-პეპლებს ნახავთ სპირაო.

შავი-ღვინი

ცხონებულ მამაჩემმა ცემით კი-
ნადამ მოჰკლა დედამი, როცა მას
ქალი შეეძინა; (თითქოს მისი ბრალი
ყოფილიყოს).

მოგესტენებათ, რომ თვითმპყრო-
ბელობისა და მენშევიკების დროს
ვაქიშვილს უფრო მეტი დაფასება
ჰქონდა, ვიდრე ქალიშვილს. კომუ-
ნისტებმა კენი შეაბრუნეს; დღეს ქა-
ლი და კაცი ერთნაირად ფასდება.

სულთა ცოდვილო, კომუნისტების
აზრი მეც მივლია ჭკუაში. ჯერ ერ-
თი: იშვიათად ნახავთ ქალს გამე-
ლანგველს. მარა ამას თავი დავანე-
ბოთ, ვინ წარმოადგენდა თუ დედა-
კაცი ორთქლმავალს, ავტომობილს,
და ტრამეის მომართავდა.

ამბობენ, რომ კომუნისტებმა ჰაე-
როპლანის წაყვანაც კი შეასწავლეს
ქალებსა.

ძველ დროში, უნდა გამოვტყდე,
ძალიან მოყვარული ვიყავი დღინის,
როცა დავთვრებოდი, მივიღოდი სახ-
ლში, მოვდებოდი ჩემ ფედოსიას
და ერთ რიგანად მივბეგავდი. დე-
დი მისი შვილი იყო და სადმე მიჩივ-
ლებდა. სულერთი იყო, კანონი მა-
ინც მე გამამართლებდა...

დღეს კი ბიჭი ხარ და ხელს და-
აწეხ. ხელად გავასამართლებს „ვე-
ნოლევი“ (მე შენ გეტყვი და ქრთ-
მი გაგვიღა და ვემართლებ თავს!).

ახლა ჩემ ვედოსიას ისე ვყავარ
ხელში-დაჭერილი, რომ კაპიქს ვერ

დავხარჯავ დვინისათვის. ჯამაგი-
რიც უკლებლად მიმაქვს სახლში.
ესაა სამართლიანობა? ამისათვის ვი-
ბრძობოდი, რომ დედაკაცები ჩვენს
თანასწორუფლებიანი გამხდარიყვნენ?

ეს! რაც არის არის. კომუნისტე-
ბის გამოცემულ კანონებს მე კი არა,
მთელი ევროპა ვერ ცვლის და მე
რა შემძლია!

მოდე ერთი წითელ სასადილოში
ქრისტიანულად გადავქრა, ხოლო,
თუ ფედოსიამ მიითხრა — რად დათ-
ვერი, მეც ვუპასუხებ: ვაა, თქვენი
დღესასწაულის მაყარი იგი დავლიე-
თქო... ისიც მაპატიებს თავის დღე-
სასწაულის გამო.

კირ. ხაფიჩხიელი.

10

შუტსენებელი მუშაობით ნიანგს კუქისა
და ფეხების ტყვილი დასჭერდა. ამიტომაც
თანამშრომელთა კოლექტივმა, გათავალი-
სწინა რა, რომ ნიანგს წილს ზაფხულში
დღი მუშაობა მოელოდა, გადასწყვიტა:
„ერთნაირად დედადით ნიანგი წყალტუბო-
ში გამგზავრებულიყო“.

— ყოჩაღ, ბიჭებო. ეს ძალიან კარგი ად-
გილი აგორჩევით და მოვიცით „პუტიოკ-
ა“.

ამ დღეებში დაბრუნდა ნიანგი წყალტუ-
ბოდან. რედაქციამ გამოართა კოლექტიუ-
რისათვის, სადაც ნიანგმა გააცნო დამს-
წრეთ იქაური მდგომარეობა.

— ეს ძეგბო, წყალტუბოს ამბები ასე იო-
ლად როდი ამოიწურება. წყალტუბოს რა-
დიაქტიულ წყლების უდიდესი მნიშვნელო-
ბა თქვენც მოგესტენებათ. — დაიწყო მან,
იციოთ ისიც, რომ საკავშირო კომპარტიის
ცმას დავტენილებით წყალტუბო საკავში-
რო კურორტად არის გამოცხადებული. აღ-
ბათ ისიც იციოთ, რომ კურორტის მშენებელი
ბაზე მარტო 1932 წელში უნდა დაიხარ-
ჯოს 17 მილიონი მანეთი. აქედან ალბათ
წარმოდგენილი გაქვთ, რომ ესაა იქ გახუ-
რებული მშენებლობა-მუშაობა მიმდინარე-
ობს. ვერაფერი ამის შესახებ მე იქ ვერ ვნა-
ხე.

არსებობს სააღმშენებლო ორგანიზაცია
„წყალტუბომშენი“, მაგრამ მისი მოღვაწეობა
ჯერჯერობით მხოლოდ იმაში გამოიხატე-
ბა, რომ რაც ნაშენი იყო აგარაკზე ის და-
უკავებია თავითა შტატითა და ტრანსპორტ-
ით. არის აქა იქ წამოწყებული ფიქრული
ნაგებობანი — ეს მუშების ბაზაა. ჰალტუნ-
თაგან აგების შიგვირ დანაჯრული განხუ-
ტუნს წყალი, ხოლო აგარაკის პარკი კი
ქვეყნულია. წყალტუბომშენის ტრანსპორტის
ბაგათ. ასე წარმოადგინებ ვიკრაც კი არ
აქალი მას. დასავლეთ საქართველოს ფაუ-
ნის ეს იშვიათი ხილი თუ მჭრეშპოლარი
თავისუფლად დათვრეშობს ტრიაბიულ
მცენარეობით გაშენებულ პარკში.

წყალტუბოსთვის დირექტორია — დამობრ-
ჯვინიძემ, საუცხოოთა დამხმარისათა წყალ-
ტუბოს პერსპექტივები და სამუშაოთა ვი-
ზანტი გეგმა 1932 წლისათვის, ხოლო ამ
გეგმასთან შეფარდებით მუშაობა, რომე-
ლიც სწარმოებს დღეს აქ, მოგაგონებს კია-
ნველსა და საბოს მოცულობითი შეფარ-
დებებს.

— მიზეზი?

— დიდი ზამთარი გვიშლის ხელს. — გა-
ნაცხდა მან. —
თქვენ იცით, რომ ეს „ობიექტიური“ მო-
მიზეზებია.

— სწორია, სწორია, — დაპქრა კვერი კია-
ზანამ, აბა რუსეთში მთლად უნდა შეიჩე-
რონ მუშაობა, თუ დიდ თივლიანობას მო-
ციობიზებთ.

ამაზანდის მიღება პირველ აუზში დავი-
წყე და ვერ წარმოადგენთ, როგორ „გამე-
ხარდა“, როცა შივ მოტალხიანებულთ
ენანე ყველაფერი. ჩემი კუდიის სიხარული
მანაც ააღვირა არ ჰქონდა ჩვეულ ტლა-
ხში რომ იგავჩვენებოდა.

იცოცხელი ამ ზამთარში მართლაც სა-
სამოგებო არის ეს რილი — აქტი და წყალი.
სულ ელოცავდი „კურუპას“, (კურორტთა
სამმართველო), რომ წყალტუბო ზამთრის
კურორტად გაემთაცხადა: მაგრამ ჩემი წყე-
ვლა კურორტისათვის მაშინ უნდა გვეყრე-
ბათ, როცა პანსიონატის საყინულით
ქვეულ ოთახში შევრგებ ჩემი „ნაპაუზარი“
ცხერლი.

შეველდევი დირექტორის ძებნას, რომ გამო
მეკვლია მიზეზი. კახინტში და ბინაზე ვერ
ვნახე. ალბათ პანსიონატში იქნება ავილ-
მყოფების მდგომარეობას თუ ეკრბათქო,
და შემოვიარეთ ოთახები ვერ ვნახე დირე-
ქტორი, სამაგეროთ, ყველაგან, საწოლებზე
მიწყობალი ავადმყოფების ჩივილი მესმა:

— გვიმეკვლეთ ნიანგო, ვიყინებთ!
— მეც თქვენს დღეში ვარ. — ეუბასუხებ
მოკლულ და გამშლულნი ვეძებ ვალიკოს.
ასე მომხდავენ მას აქ.

ის თოვით მხარზე ინგლისელის მხაგეს
მალად კანება მოქალაქის ემუდარებოდა:
— თუ ხითარი გაქვს მომეცი, ან მომედიფ,
პარმენ, ნახევარი საფენი შეშა, ავადმყოფე-
ბი ლამის არის დამეხოკოს სიცილით.

— მოგიტოვია ერთი შენც სამხსაროთ. შე
და შეშა? ღერით ღერი ხომ რაა, ისიც არ
მომეტყევა და ლამის სულ გამაფშოკოს ამ
ონებრმა სიცივემ.

ვალიკომ თოფი გვერდზე მოიგლო და გა
უღდა გზას, მისი განმარტებით შეშის საძე-
ბრად.

ავადმყოფების სიხარულს საზღვარი არ
ჰქონდა, როცა, საღამოზე მოვიდა ცნობა,
რომ დღეს გაათობიქნ ოთახებს. ადვილობ-
რივმა კოოპერატივმა ასესხა ნახევარი სა-
ფენი შეშა პანსიონატს.

ამ აზბით გახარებული საღამოს ვეწვიე
დირექტორს, ჩემი აზრით ის დღდათ კმაყო-
ფილი დარჩა. თბილ ოთახში ჩიქესს შორის
ტუბით საუბარი გამიართა

— ბევრი ჩამოდის სამკურნალოდ აქ ზამ-
თარში?
— ბევრი, ძალიან ბევრი!

კატაპი გოჯოშიდან

გაიკანით ჩვენი ნოე,
გოგვადეა გვარი მისი;
ოსტატურად რომ დაფარა
მან საწყობის დანაკლისი.
ჰო! როდესაც საქსახეების
ის საწყობის გამგეთ იყო
საქონელის გაცოცებას
იმ თავითვე ხელი მიპყო.
და როდესაც გაალაგა
სანოვადე მან სხვა და სხვა
სხვების თვალის ასახვევად
მოიგონა მან „თაველსხმა“
ნაქურდალით უმასპინძლდა
მან „მმა-ბიჭებს“, თვის ტოლებს,
ქურდობა თავს მოახვია
ალალ-მართალ კომისიონლებს.
ეს ქურდობა შერჩა ნოეს,
შერჩა ისე, როგორც ხახვი,
რადგან „მალ სფეროებში“
გამოძებნა თავის ხაოხი.
ნაქურდალი მოიხმარა,
არც შრომობდა, არც სწუხდა.
მალე უფრო წინ წავიდა,
მალალ პოსტზე წამოსკუბდა.
და განაგებს ის ამაყად
პირილ ნომირ სასადილოს,

ნოემ იცის „ქაფის“ გიმი,
არ გაუშვებს კარგ საქბილოს.
ნოეს, როგორც ყოფილ ვაჭარს,
თვისი საქმე კარგად მიჰყავს:
სუკებს ბლომად აყლაპინებს
ანდლულაძებს, ყოფილ პრისტავს.

ანდლულაძე ნოესათვის
ყველგია სახევაში
ეს ვაჭარი ის პრისტავი
და სუკები მიღის ყაზში!
ნოეს ერთობ ეჯავრება
კედლგაზეთი, თვითკრიტიკა.

ბევრი მოხსნა მან კედლკორი,
ბევრს კისერი მოუღრიკა,
ვინ მიანდო კვების ბედი,
ამისთანა მანენე პირებს!
მუშგლებინი როდის მოვა?
ანსახევა რას აპირებს?
დასცხე

სამტრედია

ყვერნადემ საფინგანისა
ფულების საქმე არია,
ჯერ მოხსნეს, შემდეგ დანიზნეს,
ვართ მეტად განაშწარია.
მასწავლებლობა აიგდო,
ფეხზე ჰკიდია ქვეყანა,
ფულებს არ აძლევს დროზედა,
დასაშვებია ეს, განა?
ნოემბრის ჯამაგირებსა
იანვრის ბოლოს ვლებულობთ.
ეკითხულობთ, „საქმე რაშია“?
მაგრამ ვერარას ვგებულობთ.
ბანკში ფულების კრედიტი
აქამდე გაუხსნელია,
მიწერილობის მიწერა—
ნუ თუ ასეთი ძნელია?
„შისლინსკი გომე“.

ნინგია:—ჩემო პატარავ, ეს შერმა გასასყი-ეს ხალხი, ხომ არ იცი, რას უტდის აქ?
დათ ხომ არ მიგატყს?
მოწაფე:—არა, ძია, მასწავლებლობა და-
გეგვიღებულა.

ნინგია—მერე სად არის ექიმი?
მოწაფე:—ნადირობს შაშვებზე, კინწურა
შვილის ცხოვრე.

- საიდან ჩამოიღან უმეტესად?
- მისკოვიდან, ხარკოვიდან, ბაჭოვან,
ტფილისიდან...
- ყველა სარგებლობს პანსიონატით?
- ყველა. ყველა! აქვთ ჩვენსთანა არც
ერთ პანსიონატს არა აქვს, არც ერთ კუ-
როორზე.
- კი, მაგრამ რატომ დარჩით უშვებით?
- არ ველოდით ისეთ ზამთარს.
- კუჭის წყალის აბანოს რა მოუყიდა?
- მეი კურორტთა სამმართველოს ჰკი-
თხეთ ტფილისში ჩემი საქმე აქ მცირედით
განისაზღვრებოდა.— მომცეს დებემა.—დაა-
ნგრეთო. მიც მივწერი წყალტუბუმებში.

დაწერით და, როგორც ხედავთ, მოიყვა-
ნეს კიდევ სისრულემში.
— სამკითხველოსა, და რადიოს შესახებ
რას გვეტყვი?
— ყველაფერია მაგნი, მაგრამ არ მუ-
შაობს, მიზლითთვის გამგეს გერ არ გად-
მოუტანის წიგნები, ხოლო რადიოსათვის
ყოველთვის 25 მანეთის გადახდა გამოჭი-
ვრა საქმე..
კიდევ ბევრ რამეზე ვისაუბრეთ მე და
დირექტორს ვალიკომ და ისე ქმყოფილი
დარჩა ის, რომ დამწერილებით გამაქრო თა-
ვის მოდელაწეობა და ჩამოსულ ამხანაგების

სიმბატური დამოკიდებულება (ქება და
ხოტბა) მისდაში.
მან ერთ-ერთი ძველი რევოლიუციონე-
რის მიერ ნახუქარი წიგნი მიჩვენა, რომე-
ლზედაც ჩემი ყურადღება ეპიგრაფმა მი-
ქცია: „დიდი საქმის ახალგაზრდა დირე-
ქტორს ბ. ბ.“
— სოფლის ჰორეარაშზე არა იცი რა?
ჰკითხეს ნინგს რედაქციაში.
ამ კითხვანზე ნინგმა მას ადვილობრივ
შხატურის ტერმით მოთავსებული სურათის
პროექტი გადასცა, რომელიც აშხ. ქაჭა-
შვილმა შეადგინა. . .
გან—აღნი.

ნიანგის საქბილო

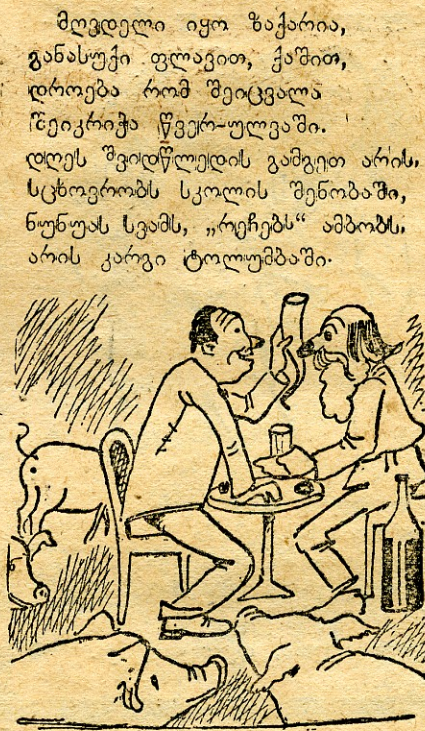
სოფი როცა ეძნებათ.
(სოფ. ეფემი, საფ. რაიონი)

ზაქრო და ილარიონი
(ვოთი)

თავჯდომარის ბრძანებით
(სოფ. მოლოდი, გუბია)

თავჯდომარემ მდივანთან ხელშეკრულება დასდო, (უქმად დრო, რომ არ მოკლას მოიწყინოს, იდარდოს) ხოში როცა ექნებათ დილით, დღითი თუ ღამით. ვადახუბონ ნუნუა აზარფეშებით, ჯამით. ხელშეკრულებას ძმები ატარებენ მტკიცედა, თან ამბობენ—„ჩვენს თემში ჩვენ ვინ ჩაგვთვლის ისეთად— ვინც არ შრომობს და ისე იღებს ფულებს, ჯამაგირს, ჩვენებრ ვინც არ ითვრება იგი გრომად არა ღირს“.

ყვანია ილარიონი მისი ძმა და დამქაში, ერთად სვამენ, ხალისობენ იზღერინ ცეკვა-ტანით.

თოვლი მოვიდა დიდი ჯერ არ ნახული არსად, თემსაბჭოს თავჯდომარემ მყისვე ბრძანება გასცა: რადგან ვერ ვიტან სიცივს დარაჯო, მომეზმარე, შეშა მიშოვე სადმე თუ გინდა მოიპარე! დარაჯი დატრიალდა ვით კაცი მკლავ შავარო, და იმევე სკოლის საწყობს მყის ჩაუმტვრია კარი; გამოალაგა შეშა მიართვა თავჯდომარეს, დაანთეს დიდი ცეცხლი დაჯდენ და გაიხარეს!

ძაღვების ჯალათი (სონი)

გრივოლ სანოძეს მცხოვრებსა ხონის, (კაცს მოიმედეს მკლავის, ძაღვონის) სისხლი მოსწყურდა ცხოველის—დიდად და სანადირო თოფი იყიდა. თოფი ისეთი კაცს მოსჭრის თვალსა. გასტენა ტყვიით ესროლა ძაღვსა; ბიჭოს, რას ხედავს ძაღვი მკვდარია, იცინის გრივოლ ეს უხარია, რომ ის აღმოჩნდა კარგი მსროლელი. რომ გააგორა ბილწი ცხოველი. კედევ ესროლა ბიჭოს, რა მოხდა, მეორე ძაღვსაც სული ამოხდა. და ასე კიდევ ბევრი, მრავალი,

მოკლა გრივოლმა; ძაღვი საწყალი. უღესაც განაგრძობს ის ამ ხელობას, —ძაღვების ხოცვას, რბევას, მკვლელობას, რომ კითხვით გრივოლს,

რად ჩაღის ამას, ის ვიპასუხებთ: „მე, გრივოლს, მამაცს, ბავშობიდანვე მძულდა ძაღვები, უნდა აღმოვფხვრა ეს საძაღვები“.

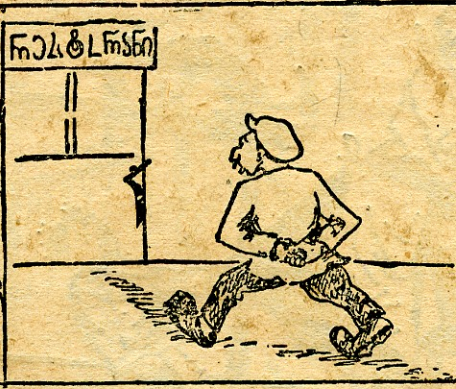
12

ვინ — საით? ვე — კი შეგნახველ სალაროსაკენ

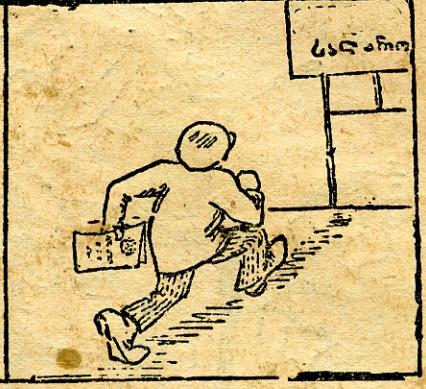
ნახ. სურსკანიძის

1. ჯამაგირის მიღების დღეს განსაზღვრულ საათებში სალაროსთან თავს იყრიან მუშა მოსამსახურეები და ხელფასს ღებულობენ.

2. შეუგნებელი ვანო მაშინვე რესტორანისაკენ გარბის და ანიავებს ფულს, არ ახსოვს კოლ-შვილი რა ოჯახი.

3. ხოლო შეგნებუი ვასო ასე არ იქცევა; მას სახარჯოზე შედმეტი ფული შეგნახველ სალაროში მიაქვს შეგანახაი.

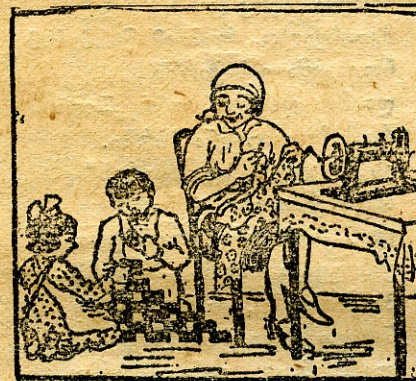
4. როცა გაღეშილი ვანო სახლში ბრუნდება, ასე უმასპინძლებდა ცოლ-შვილს.

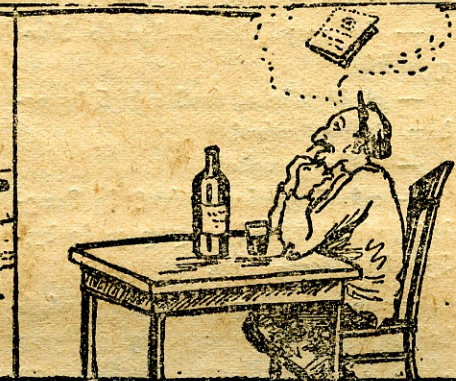
5. ხოლო შეგნებულ ვასოს კი მიაქვს ოჯახში ნაყიდი საჭირო საქონელი.

6. ყოველთვის გაჭირვებას განიცდის შეუგნებელი ვანოს ცოლ-შვილი.

7. ვასოს ოჯახი კი დაღვინებულია და ცოლ-შვილი კმაყოფილი.

8. თუ უნდა ვანოს — თავისი ოჯახიც ვასოს ოჯახსავით ცხოვრობდეს, თავი უნდა გაანებოს ლოთობას და...

9. და ვასოსავით მასაც უნდა ჰქონდეს ჯიბეში შეგნახველ სალაროს წიგნაკი.

ამ დღეებში გასოვა

„ნიანგის“ აღმანახი

ზოგჯერ სიტყვას, ან მთელ ფრაზას, რის ხმარებაც გვიხამს ხშირად, ჩვენ ვამოკლებთ და გავება მის არ გვიჩანს გასაკირად. ყველამ იცის, თუ რას ნიშნავს მუშგლებინი, ჩემო ძია: მუშ—მუშათა, გლები—გლებთა, ინი კიდევ ინსპექცია. ამ სიტყვების გავებაში გვეხმარება სიტყვით ძირი და ისიც, რომ ყველგან სუფევს, ყველამ იცის მუშგლებინი, ყველამ იცის სახკომსაბჭო, პარტკომი, თუ მიწსახკომი, ვამბობთ სხარტად, დროს არ ვკარგავთ

რთული ამოცანა

ნამდვილი ამბავი.

ამ ორიმოციოდე წლის წინად ასეთი „ბრძნული“ დიალოგი გავიგონე:

- რა უფრო მიძიმა: ერთი ფუთი რკინა, თუ ერთი ფუთი ბამბა?
- ერთი ფუთი რკინა.
- არა.
- ერთი ფუთი ბამბა.
- არა.
- აბა?!

— აბა და დარღუნე შენს თავს: ორივე ერთი სიმძიმისაა.

მეგონა ამით ამოიწურებოდა „ჭკუა ამბავილობის“ კურონებო, მაგრამ მოგტყუედი:

გუშინ, საბჭოთა საქართველოს 11 წლის თავზე, ერთერთ უმაღლეს სასწავლებელში სტუდენტის გამოცდის დროს, მეორე, ასეთი კურონული დიალოგი მოვისმინე.

— უპ, რა მიძიმე აზროვნებთ, — ამბობდა პროფესორი, — ვერც კი იმეორებთ ჩემს ნათქვამს. ეს ამოცანა მთლად მე გამოვიყვანე დაათავებ ჯამი მაინც გამოვიყვანეთ ამ უბრალო ციფრებიდან და ისე ვიგულისხმობთ, ვითომც თქვენც გავიგებთ რამე. აბა, ჰა, რას უყურებთ? გადაამრავლეთ რალა ციფრები: 4,5,5. რა ძნელია ეს არის? რას გაჩერდით!

სტუდენტი იღიმებოდა, ხმას არ იღებდა და საერთოდ კარგ გუნებაზე იყო.

— რა გეცინებთ? — თითქმის ამოიკენეს პროფესორმა.

მე მინდოდა ჩავრეოდი ლაპარაკში და მეთქვა ამ ახირებულ პროფესორისათვის, რომ სტუდენტის ღიმილი პროფესორის „ხუმრობით“ იყო გამოწვეული.

სტუდენტის ღიმილი სიცილად იქცა, რადგან ღიმილი გრძელდება და უკვე სიცილს უახლოვდება.

— რა გეცინებთ? — ჰკითხა პროფესორმა.

— ის მოკინება, რომ თქვენ სცდებით, პროფესორო!

— რაში ცდებთ?

— თქვენ გგონიათ, რომ მე მათემატიკოსი ვარ, ნამდვილად კი მე ბუნებისმეტყველო ვარ.

ფელარ გავუძელი პროფესორის სირცხვილს, რომელიც ასე უმწეოდ „ჩასკრა“ ახლოგაზრდა სტუდენტს და გამოვიტყუე. ჩიხივ იმ „გვირის“ სტუდენტს, გააცნოს „ნიანგის“ მკითხველებს თავისი და პროფესორის ვინაობა. ჩვენ „არ გვინდა“ ისეთი პროფესორი, რომელიც ვერ არჩევს თუ რომელია მათემატიკოსი და რომელია ბუნებისმეტყველო და საწყალ სტუდენტს ასეთ „რთულს“ ამოცანას ამოვუძღვეთ.

არ სჭირდება ამას ომი. მაგრამ ყოვლის შემოკლებას ვინც ინდომებს და ხეპრულად, ის და მისი ნასაქმარი

მიგვიჩნია მტრად და მტრულად. კამოს ჭოჩის ერთ მხარეზე მე წარწერას შეგვხვდა რაუ-ს, — ნაწერს ქართულ ასოებით და „ვიმტვრეთს დიღხანს თავუს“. სააფთიაქ-სამართველოს გამგისათვის რომ გეკითხა, ეს წარწერა ჩვენებურ გლგხს ასე უნდა წაეკითხა:

„რესპუბლიკანცი აფთიაქარცი უპრავლენცი.“

ხვდები შენც კი — მკითხველო, რომ ამ წარწერამ ჩაგვაყენა გასაჭირში

და მის დამწერს ურჩევნოდა რომ ჩაეგდო ენა პირში.

ეს შეცდომა „გაასწოროს“ ახლა ქვია იმას რასი (წინ რომ პარი მოუმატოთ გამოგვივა რითმა „პრასი“)...

პლენანოვზე, კირკას იქით ნახავთ ისეთ რამ წარწერას, ლენორპანის ვერ აგახანსო, დ. იწყევლით აედანწერის აღმასკომო, შენ ახსენი.

გავვიმარტე, ან თვით მიხვდი, თუ რას ნიშნავს, თუ რა არის ეს წარწერა: „ზაკოზიხტი“.

შრავალს ნახვათ ამისთანას, საქიროა მსგავსთან ომი, და ასეთი „წვილიმანისთვის“

დად არ იცლის აღმასკომი? **მარკოზა**

უკვლოდ დაკარგვა.

ს. ეწერი, (სამბრედიის რაიონი). ამ დღეებში უკვლოდ დაკარგა ეწერის თემის პარტუჯერდის პას. მგ. მდივანი აბს. შალვა ლორია, რომელიც შეზარხოშებული გავიდა სამიკიტროდან და შემდეგ არავის უნახავს. მნახველს ეთხოვთ გვაცნობოს, ჯილდოთ მიიღებს 150 მანეთს.

მწარელი კოლო.

კლუბის აგება

ჩაქვი ვინაიდან ჩაქვის ჩაის საბჭოთა მეურნეობის მუშათა კლუბის აშენებას საშველი არ დაადგა — გადაწყდა ხსენებულ კლუბის სააღმშენებლო სამუშაოთა ხელმძღვანელს ეთხოვოს, რათა თავი დაანებოს დაუდევრობას და უფრო მეტად იზრუნოს კლუბის აშენებისათვის.

იჩიდანვე. ადვილობრივ აბანოში გაიყინა ორი კაცი, მათი დასაფლავება ამ დღეებში მოხდება. აბანოს გამგეს აზრით აქვს შეიძინოს შეშა აბანოს გასათბობად მომავალ შემოდგომისათვის.

„რე“

ახალი კურსები

მცხეთა. ფოსტის გამგის ინიციატივით ფოსტის სამმართველოში გაიხსნა არაპრობის შესასწავლი კურსები. მეცადინეობა სწარმოებს 9 საათიდან 4 საათამდე, ყოველდღე. მსმენელებათ ჯერ-ჯერობით ჩაწერილია: ქეთო, ლიზა და სონია. ლექტორათ ითვლება თვითონ ფოსტის გამგე.

ბონი

დაჯილდოება

სიღნაღი. რაიკოვპევიროს გამგეობაში დაადგინა დააჯილდოვოს მაჩხანის საგანტრონოში კოპო. მაღაზიის ნოქარი შ. ასანოშვილი, რომელმაც მაღაზიაში გაამედა სიბინძურე და უწყესრიგობა.

მ. ბიკ.

ოკრება ვირთაგვები

ფოთი. ადგ. ფოსტის სამმართველოში უქანასკნელ ხანებში გაჩნდნენ ორფეხა ვირთაგვები, რომლებიც ხრავენ აბანათებს და ფულის ნიშნებს. დაარსდა მათთან მებრძოლი შტაბი. ამბობენ ფოსტის გამგე — გულჩეილობის გამო — წინააღმდეგია მათთან ბრძოლისა.

მადლოვის გამოცხადება.

შედა-სიგონათი, (ჩხარის რაიონი) სამკითხველოს გამგეს მადლობა გამოეცხადა, რომელმაც დაამუხჯა რადიო და უფალო შეგებულებაში მიავლინა.

ბინის გაგოცვლა

სოფ. ქაჭრი, (ჩხარის რაიონი), სოფ. ძეგრის სამოშ. კოოპერატივი გადაეცა ახალ ბინაზე. მისაზარტი: ნოქარის ოჯახი. მწვრინავი.

— გაანადღეთ თქვენი სიტყვა. თქვენ თვით ამბობდით, რომ თქვენი ვალია ცოლად შემირთოთ. — კი, მაგრამ დეკრეტის ძალით ყველა ვალები გაუქმებულია.

გოგონარი

მისიას (ზესტაფონი) ზესტაფონის მე-2 ფურნის გამგე მასხარაშვილის შესახებ იწერებოთ: ფურნის გამგე მასხარაშვილი, მართლაც რომ მასხარა კაცი ყოფილა. პირველ რიგში უნაწილებს 10—15 გირვანქა პურს უწიგნაკოთ ძმას, ცოლისძმას, ბიძაშვილს, ბიძიშვილს. მეორე რიგში მათ ვინც სოფლიდან დიდი დოკით დვინოს მოუტანს. მესამე რიგში დახლის ქვეშ გადანახული აქვს პუჩი ნაცნობ ვაჭრებისათვის. არადგრი მასხრობა ასეთი საქციელი. ბოლოურა ვალდებულია „დააშვილი“ კვების საქმის გამმასხარებელი მასხარაშვილი. „შოთას“ (აქვე) გვარიანი „ნახალო-ჭა“ რომ ფსევდონიმად „შოთა რუსთაველი“ აგირიყვით, მიუხედავად იმისა, რომ თქვენ ლექსში ასეთი ადგილიცაა. გეგმა რომ შევასრულოთ მასების ძალა გვიკრძალავს ერთად ვაკვივით მიწას ვბაროთ, ვადინოთ ბღღვირია, — შინც ვერ გიშველით შოთა რუსთაველის ფსევდონიმის მითვისება და თქვენმა ლექსმა, მიწის ნაცვლად გოდორს აღინაზღღვირი. თუ მეორეთ გამოგზავნილ ლექსზე კი-

დევ „ახალ“ ფსევდონიმად კოპერნიკი ან დარვინი მოაწერეთ და ისიც ასეთი „რუსთაველური“ გამოდგა, მაშინ ისეთი ბღღვირი დატრიალდება ჩვენს გოდორში, რომ სულ მოგვეშლება ეს ჩვენი რედაქციის გაპირვების ტალღებსზე უტალკვესესი აპარატი და მაშინ სადღა წავიდოთ თქვენი ლექსები? კოლას (ზესტაფონი) ვინმე კოლომეურნეობის წევრ-მოწაფის ჭუკია მექვაბიძის შესახებ იწერებოთ: ჭუკია მექვაბიძემ ბიძასთან დიდი დორი დაკლა და შემდეგ ჭაპარა. მაშ რა უნდა ექნა ჭუკიას. ჯერ უნდა შეეკამა და შემდეგ გამოეცხა სტომაქიდან და დაეკლათ? ან იქნებ თქვენის აზრით კოლ მეტრანეს ეკრძალება დაკლული დორის ქება? კოშ-მუს (სოფ. მარანი), აბაშის რაიონი) მარნის საბჭოს მდივნის რატიანის შესახებ იწერებოთ: რატიანი ვლენგებს ტუქსავს, ეშუქრება დაქირვითა, ყველას ლანძღავს, იბერება, თაღლითია კვაჭივითა. შეგვატყობინეთ, მიიღო რაიმე ზომები რატიანის წინააღმდეგ თემის აღმინისტრაციამ, თუ უქანასკნელი მხოლოდ „იცივის, იცივის, კვდება სიცილით?“. 15

ნახ. ნაღარაძის

